

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: نسترن نصرتی

۲۹ دسمبر ۲۰۲۰

کاستی های دستگاه های غذایی زمین با بحران های اقلیمی و کرونا آشکار شد

آتش سوزی های گسترده در امریکا و حملات دسته های ملخ به اتیوپی تا بیکاری ناشی از قرنطینه های همه گیری در ایتالیا و میانمار (برمه)، دگرگونی های آب وهوائی و بیماری کوید ۱۹، با ایجاد اختلال در نظام تولید مواد غذایی، میلیون تن دیگر به شمار گرسنگان در سال ۲۰۲۰ افزود.

بنا به گزارشات روز یکشنبه به نقل از خبرگزاری رویترز؛ مقام های نهادهای امدادسانی به بنیاد تامسون رویترز گفته اند: اکنون با توجه به بحران همه گیری ویروس کرونا و تشدید شرایط سرما و یخبندان توسط هوای بسیار نامساعد ناشی از درگیری ها و فقر در بسیاری از بخش های زمین، نگرانی ها از بدتر شدن اوضاع در سال آینده (۲۰۲۱) وجود دارد.

دیوید بیزلی رئیس برنامه جهانی غذا وابسته به ملل متحد (دبلیو اف پی) هشدار داد که حتی پیش از همه گیری ویروس کرونا، ۱۳۵ میلیون تن به سوی به قحطی و گرسنگی پیش می رفتند که ممکن است تنها در چند ماه این تعداد ۲ برابر شده و به ۲۷۰ میلیون تن برسد.

وی که سازمانش در ماه اپریل (حمل – ثور) برنده جایزه صلح نوبل ۲۰۲۰ شد، به شورای امنیت ملل متحد گفت که جهان با همه گیری، گرسنگی و قحطی های فاجعه بار گسترده روبه روست.

بیزلی به قحطی در بورکینافاسو، نیجریه، سودان جنوبی، [افغانستان] و یمن و احساس نشدن آسیب های کامل کوید ۱۹ در بسیاری از مکان ها، به بنیاد تامسون رویترز گفته است که شواهد نیرومندتر کنونی، این هشدارها را تقویت می کند. بحران همه گیری ویروس کرونا به صورت هم زمان نشان داده است که چگونه اقدام سریع تر بین المللی و همکاری بهتر در حوزه هائی مانند دانش و فناوری، می تواند به برطرف کردن این مشکل کمک کند.

به گفته اسمهان الوافی دانشمند ارشد سازمان غذا و کشاورزی ملل متحد (فائو)، تاکنون کشاورزان و ساکنان فقیر حاشیه شهرها، تمامی بار سنگین و رنج این همه گیری را بر دوش کشیده اند که به معنای احتمال عمیق تر شدن نابرابری میان و درون کشورها در ۲۰۲۱ است. کشاورزانی که ارتباطشان با بازارهای فروش قطع شده، با توجه به سقوط تقاضای مصرف کنندگان، برای فروش تولیداتشان با دشواری روبه رو شده اند و کارگران غیررسمی در شهرها که با درآمد روزانه، زندگی می کنند، با اعمال قرنطینه ها، کارشان را از دست داده اند. در نتیجه میلیون ها تن از تگزاس و ژنیو تا بانکوک و اکرا (در افریقا)، برای نخستین بار وادار به وابستگی به کمک های غذایی شده اند.

آکسفام (کنفدراسیون ۲۰ نهاد مستقل خیریه برای مبارزه با فقر) اعلام کرده است: بیش از ۵۰ میلیون تن از ساکنان بخش های شرقی و مرکزی قاره آفریقا به کمک غذائی اضطراری نیازمند شده اند که این تعداد با خشکسالی های شدید مرتبط به دستگاه اقلیمی لائینا و همچنین حمله دسته های ملخ، افزایش می یابد.

اگنس کالیباتا نماینده ویژه ملل متحد برای برگزاری اجلاس دستگاه های غذائی ۲۰۲۱ گفت: با توجه به شناخته شدن ۲۰۲۰ به عنوان یکی از گرم ترین سال های ثبت شده تاریخ زمین، کشاورزان آفریقا شاهد اوج گیری شرایط سخت آب و هوائی و آفت های نابودکننده محصولات کشاورزی بوده اند.

کالیباتا که پیش از این وزیر کشاورزی رواندا بوده است، افزود: آسیب های دوگانه شرایط آب و هوائی نامساعد و کووید-۱۹، برطرف شدن سریع کمبودهای دستگاه غذائی جهان را نزدیک کرده است.

ملل متحد در گزارش های تازه هشدار داده است که همه گیری ویروس کرونا ممکن است موجب اوج گیری فقر مطلق شود. در یکی از این گزارش ها آمده است: از هر ۳۳ انسان ساکن زمین در سال ۲۰۲۱، یک نفر نیازمند کمک انساندوستانه برای برآورده کردن نیازهای اساسی خود مانند مواد غذائی و آب می شود که نسبت به سال کنونی که پایان می گیرد، ۴۰ درصد افزایش خواهد داشت. در گزارش دیگر این نهاد در باره احتمال رانده شدن یک میلیارد تن به سوی فقر تا سال ۲۰۳۰ هشدار داده شده است.

به عقیده سلیم الحق مدیر مرکز بین المللی تغییر اقلیمی و تحول در بنگله دیش؛ کووید-۱۹ هشدار و بیدار باشی در باره پیامدهای آتی بحران اقلیمی زمین به شمار می رود. این ویروس در چند روز یا چند ماه به ما زیان می رساند و امیدواریم این بحران با کاربرد واکسین در طول یک یا ۲ سال به خوبی و خوشی پایان گیرد، اما مشکل تغییر اقلیمی برای مدت بسیار طولانی تری ادامه خواهد یافت. یکی از زیان های اصلی دگرگونی های اقلیمی بر تولید مواد غذائی در بخش های کشاورزی، ماهیگیری و دام و طیور در همه قاره های زمین خواهد بود.

بر اساس بررسی اخیر دانشگاه آکسفورد؛ تاکنون اغلب اقدام ها برای جلوگیری از تغییرات اقلیمی، بر کاهش انتشار گازهای گرمایشی سیاره زمین ناشی از مصرف انرژی و ترابری تمرکز داشته، در حالی که دگرگونی دستگاه های مواد غذائی برای ثابت نگهداشتن گرمایش زمین در سطوح قابل مدیریت، از اهمیت بسیاری برخوردار است.

این گزارش هشدار داد که حتی در صورت کاهش فوری انتشار گازهای گلخانه ای ناشی از مصرف سوخت های فسیلی، باز هم تولید مواد غذائی ممکن است دمای زمین را بیشتر از ۱.۵ درجه سانتیگراد نسبت به دوره های قبل از صنعتی شدن بالا ببرد که پائین ترین هدف تعیین شده در پیمان اقلیمی (۲۰۱۵) پاریس خواهد بود.

به گفته مایکل کلارک نویسنده اصلی این گزارش؛ اما تغییر دادن دستگاه های بسیار پیچیده و شبکه درهم تنیده شده فزاینده تولید مواد غذائی در جهان، مشکل بزرگی است، زیرا جایگزینی برای مواد غذائی وجود ندارد. پایدارتر کردن تولید مواد غذائی، نیازمند تمرکز بر چگونگی رشد مصرف، مواد غذائی مصرف شده و راه های کاهش حیف و میل و از بین رفتن آنهاست.

قرنطینه های ناشی از همه گیری، رویکردهای دگرگون شونده کشورهای برخوردار را به سوی از بین بردن مواد غذائی و مصرف گوشت، تقویت کرده است که هر ۲ موجب بالا رفتن میزان انتشار گازهای گلخانه ای می شود.

به گفته جیمز لوماکس کارشناس دستگاه های غذائی در برنامه محیط زیست ملل متحد، در این میان باور فزاینده ای در میان کارشناسان وجود دارد که تمرکز صرف بر تولید محصولات کشاورزی، به بهای از بین رفتن محیط زیست، برابری اجتماعی و غذائی تمام شده است. بسیاری از دست اندرکاران صنایع غذائی، حتی پیش از تخریب زنجیره های

عرضه مواد غذایی، از بین رفتن درآمدها به علت همه گیری کووید ۱۹ و آشکار شدن ارتباط میان کشاورزی، محصولات جانوری و بیماری های قابل انتقال میان انسان و حیوانات، شروع به درک این نکته کرده اند.

به گفته کارشناسان؛ این تغییرات به همراه برگزاری اجلاس های بلندپایه در سال آینده (۲۰۲۱) در باره مسائل مرتبط با مواد غذایی، بهداشت و درمان، طبیعت و اقلیم، فرصت ها برای تغییر بنیادین روش های تولید و مصرف مواد غذایی را نشان می دهد.

به گفته جسیکا فانزو استاد سیاست غذایی جهان و اخلاق در دانشگاه جان هاپکینز؛ با وجود راه های حلی برای پایدار و زیست محیطی تر کردن دستگاه های مواد غذایی مانند تغذیه گله های گاو و گوسفند با مواد برپایه جلبک بحری برای کاهش انتشار گاز متان و رژیم های غذایی مبتنی بر گیاهان، اما برای اجرای این راه های حل ، اراده سیاسی لازم است. بیشتر مردم هنگامی که ۲ یا سه بار در روز غذا می خورند، در دستگاه های غذایی جهان مشارکت می کنند.